

Великденска приказка

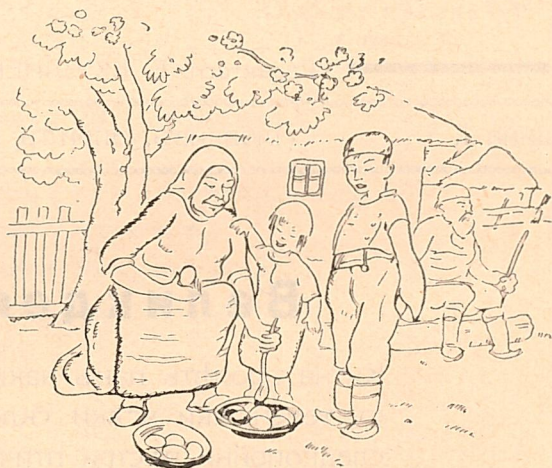
Велики четвъртъкът е. Баба Вела, седнала подъ цъв-
налата круша, боядисва великденските яйца. Около нея се
увиратъ дветѣ ѝ палави внучета — Вела и Благойчо. Тя
често ги смърюва, за да не направятъ пакостъ.

Върху купчина вършини седи дѣдо Благой. Той се пе-
че на слънцето, пуши и мисли нѣщо. Предъ краката му
лежи старото куче Каменъ и дрѣме. Току задъ гърба му,
въ голѣмия купъ вършини, се борятъ и цвърчатъ весели
врабчета. . .

Изведнѣжъ въ
двора се втурна За-
пряно — другото
внуче на дѣда Бла-
гой.

— Щъркелъ!
Щъркелъ! — вика-
ше той и сочеше
къмъ южната стра-
на на селото.

Вела и Бла-
гойчо вдигнаха гла-
ви. Наистина, низ-
ко надъ селото се
виеше щъркелъ.

Благойчо прѣвъ го видѣ и започна да вика:

— Щъркелъ! Щъркелъ!

Развика се следъ него и Вела.

Новината скоро се узна отъ всички деца и цѣлото
село се огласи отъ весели детски зикове.

Но това не трая дълго. Щъркелътъ се изви още вед-
нѣжъ, този пътъ съвсемъ низко, спусна се и се изгуби нѣ-
къде задъ селото. Децата разбраха, че той слѣзе въ Стой-
ковия рибарникъ и се спуснаха нататъкъ. Спуснаха се и
дѣдо Благоевитѣ внучета. Но баба Благоевица ги спрѣ.

— Чакайте! Какво ще правите на рибарника. Не би-
ва да ходите. Ще го подплашите и ще избѣга въ друго
село. Той ей сега ще се върне, ще кацне въ гнѣздото си
и весело ще затрака. А до тогава, седнете при дѣда ви
да ви разкаже, защо щъркелитѣ тракатъ съ клюноветѣ си.